

∞ JENNA EVANS WELCH ∞

AŞK ve
YONCA

Çeviren
Burcu Karatepe

Sevgili Kalbi Kırık,

İrlanda'yı baştan sonra gezmek deyince gözünün önüne ne geliyor? Loş, gürültülü bir barda bağıra çağıra şarkılar söylemek mi? Yosun tutmuş kaleleri gezmek mi? Dört yapraklı yoncalarla dolu bir tarlada yalın ayak koşmak mı? Belki de Johnny Cash'in şu ünlü şarkısı: *yeşil, yeşil, kırk tonuyla yeşil.*

Pekâlâ, gözünün önüne gelen her neyse, benim terk edilmiş arkadaşım, yanlış olduğunu üstüne basa basa söyleyebilirim. Dublin'deki küçük bir meyhanede sarhoş bir şekilde naralar atmayacağını ya da kale arazilerinin fazlaca ıslak topraklarında bata çıka gezmeyeceğini söylemiyorum. Şunu söylemeye çalışıyorum, bu çıktığın gezi *aklına gelebilecek her şeyden çok daha güzel* olacak. Bana inanmıyor musun? Moher Kayalıkları'nın ucunda durup da rüzgâr saçını evirip çevirip tek bir rasta hâline getirene, kalbini pata pata çalınan bir davula çevirene kadar bekle. Ondan sonra konuşalım.

Kendini kırılğan, bir kumru gibi ürkek hissettiğini biliyorum, o yüzden izin ver de ben olan biteni ortaya sereyim. O kırık minik kalbini iyileştirmekle kalmayıp seni her noktada sonuna kadar zorlayacak, sınırlarını keşfetmeni sağlayacak bir yere sıyrılsıklam âşik olmak üzeresin. Bavulunu, zihnini ve de bu rehberi açma vakti geldi çünkü ben, İrlanda'ya dair her şeyde iflah olmaz bir uzman olduğum kadar, kalp kırıklığı konusunda da iflah olmaz bir uzmanım. Beni ikisi bir arada rehberi

gibi düşün. Ayrıca bana ihtiyacın yokmuş gibi de davranma. İrlanda'ya dair binlerce rehber kitap olduğunu biliyoruz ama sen bunu seçtin.

Doğru yerdesin, benim tatlı çöreğim. Emerald Isle, konu kırık kalpleri onarmak olunca en iyisidir.

Güven bana.

Not: Yakın bir zamanda, havanın oldukça güzel olduğu bir günde County Clare, İrlanda'da tam olarak kırk yedi yeşil tonu saydım. Buna ne diyeceksin, Johnny?

—*Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Isle Hakkında
Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı*

Giriş

GELMİŞ GEÇMİŞ EN KÖTÜ YAZ.

Aklımdan geçen düşünce tam da buydu. Hayır, *Şu anda düşüyorum*, değildi. *Az önce erkek kardeşimi Moher Kayalıkları'ndan aşağı ittim*, de değildi. *Büyük gününü mahvettiğim için teyzem de beni öldürecek*, bile değildi. Sadece, *Gelmiş geçmiş en kötü yaz*.

Önceliklerimin darmadağın görüldüğünü söyleyebilirsiniz. Tepenin aşağısında yatarken açıkçası ben de darmadağındım.

Nihayet yuvarlanmam sona erip de durana kadar özel dikim elbisem ve ben, en az on tane çamur deryasının içinden geçmiştik ve şimdi de kesin bir çiftlik hayvanından çıkma bir şeyin içinde yatıyordum. Ama en büyük sorunum inek pisliği değildi. Yuvarlanırken bir şeye sert bir şekilde çarpmıştım ve ciğerlerim çılgına dönmüş bir şekilde ne yapmaları gerektiğini bulmaya çalışıyorlardı. *Nefes al*, diye yalvardım. *Sadece nefes al*.

Nihayet başarabilmiştim. Gözlerimi kapadım ve ne zaman nefesim kesilecek gibi olsa yaptığım gibi derin derin nefes alarak beşe kadar saymaya başladım. Ki bu normal bir insana oranla çok daha sık başıma gelen bir şeydi.

Bende, futbol hocamın *hücum faktörü* diye adlandırdığı şey vardı. Ne zaman oyuncuların atkuyruklu Atilla Han gibi görüldüğü bir okula gitsek, oyunu sonuna kadar oynayacağımı anladım. Nefessiz kalmak, sıklıkla yaşadığım için üzerinde uzman-

laştığım bir şey sayılırdı. Ancak genelde bu olduğunda makyajlı ve topuklu ayakkabı değil, krampon ve forma giyiyor olurum.

Ian neredeydi? Yana doğru dönüp erkek kardeşime bakındım. O da benim gibi yerde yatıyordu, lacivert ceketi üstünden sıyrılmak üzereydi ve başı da otoparktaki devasa turist otobüslerine dönüktü. Ancak o benim aksime hareket etmiyordu.

Hem de hiç.

Olamaz. Hemen ayağa fırladım, panikten görüşüm bulanıklaşmıştı. Yüksek topuklu ayakkabılarım elbisemin eteğine gömüldü ve onu kurtarmak için bir süre debelendim; gözümün önünden sağlık dersinde izlettikleri klişe kalp masajı videosundan sahneler belirliyordu. Suni teneffüs mü yapmalıydım? Göğsüne basınç mı uygulamalıydım? Neden o sağlık dersindeki videoyu daha dikkatli izlememiştim ki?

Tam kendimi üstüne atmak üzereydim ki gözlerini açiverdi.

“Ian?” diye fısıldadım.

“Vay canına,” dedi kollarını oynatmaya çalışırken bitkin bir hâlde.

Rahat bir nefes alarak kendimi geriye attım, yaşlar gözlerimi yakıyordu. Kardeşimi bir tepeden aşağı itmiş olabilirdim ama en azından onu öldürmemiştim. Bu da bir şey sayılırdı.

“İlerlemeye devam edelim, şuraya bakın.” Donup kaldım. Konuşan bir İngiliz’di ve fazlasıyla yakınımdaydı. “Hag’s Head biraz daha ileride. Ah, bakın, tepede bir düğün var. Şu güzel gelini görebiliyor mu herkes? Ve... ah, Tanrım. Sanırım gelin bir nedimesinden olmuş. Ufak tefek, eflatun bir nedime. Merhaba eflatun nedime. İyi misiniz? Sanırım düştünüz.”

Hızla döndüm, vücudum beni “ufak tefek eflatun nedime” diye yaftalayan kişinin üzerine atlamaya hazırdı ancak gördüğüm şey çok daha ufak tefek olmak istememe sebep oldu. Ian’la birlikte yürüyüş yolunun sandığımdan çok daha yakınına düşmüş olmamızın yanı sıra, kiraz kırmızısı paçosu ve geniş kenarlı şapkasıyla, büyülenmiş bir grup turiste liderlik yapan birinin dibinde yatıyorduk. Tabii ki turistlerin hiçbirisi nefes ke-

sen manzaraya ya da Mel teyzem olan güzel geline bakmıyordu. Hepsi *bana* bakıyordu. Otuzu birden.

Gören de daha önce hiç düğün didişmesi görmediklerini sanırdı.

Kontrolünü kaybetme.

Ayağa kalkıp eteğimi düzelttim. "Ufak bir yuvarlanma sadece," dedim canlı bir sesle. *Hadi ya!* "Yuvarlanma" genelde kullandığım bir kelime değildi. Ayrıca o mutlu, robotik ses benden mi çıkmıştı?

Tur rehberi şemsiyesini bana doğrulttu. "Gerçekten de şu tepeden mi yuvarlandınız?"

"Öyle görünüyor," dedim yine canlı bir sesle. Ancak aslında söylemek istediğim şey içimden taşmaya hazırды. *Hayır, aslında gübre kaplı bir elbiseyle şurada bir uyku çekeyim demiştim.* Gözlerimi Ian'a çevirdim. Ölü taklidi yapıyordu. Ne kadar da uygun bir davranıştı.

"İyi olduğunuza emin misiniz?"

Bu sefer sesime ağır bir, *Lütfen, çekip gidin artık*, vurgusu vermeye çalıştım. "Eminim."

İşe yaramıştı. Rehber bir anlığına kıstığı gözleriyle bana baktı, ardından şemsiyesini kaldırıp gruba doğru tuhaf sesler çıkardı ve onlar da tek bir beyne itaat eden bir kırkayak gibi ilerlemeye başladılar. En azından bu halledilmişti.

"Tur grubu konusunda bana yardım edebilirdin," dedim Ian'ın hareketsiz vücuduna.

Cevap vermedi. Tam ona göre bir davranıştı. Bu aralar, bu yaz olanları aileme anlatmaya ikna etmeye çalışmak dışında bana doğru düzgün bakmamıştı bile. Onu suçlayamazdım tabii. *Ben bile* kendime bakamıyordum, her şeyi berbat eden bendim sonuçta.

Üzerime bir yağmur damlası düştü. Ardından da bir diğeri. *Gerçekten mi? Şimdi mi?* Gökyüzüne sitem dolu bir bakış attım ve seçeneklerimi değerlendirmeye çalışırken kollarımı kaldırıp başımı dirseklerimin içine gömdüm. Tepenin altına yapılmış

Hobbit evlerine benzer hediyelik eşya dükkânlarından birine sığınmak dışında tek seçeneğim tepeye çıkıp düğüne dönmektir ki bu plana, tüm bölgeyi kasıp kavuran öfkesiyle annem de dahil. Zorunda kalmadıkça kendimi o ateş hattına atmam mümkün değildi.

Uçuruma vuran vahşi dalgaların sesini ve sadece birkaç dakika önce savurduğumuz konfetiler gibi tepeden aşağı inen konuşmaları dinledim:

Gördün mü?

Neler oldu?

İyiler mi?

“İyi değilim!” diye bağırdım ama rüzgâr söylediklerimi önüne katıp götürmüştü bile. Bir hafta ve de üç gündür, yani tüm yaz boyunca takıldığım ve neredeyse tüm gençlik hayatım boyunca âşık olduğum çocuk Cubby Jones’un, kalbimi tuzla buz edip tüm futbol takımının önünde yere çalmaya karar verdiği zamandan beri hiç de iyi değildim. *Ian’ın* futbol takımı önünde yani. Bana bakmaya bile katlanamamasının haklı bir nedeni vardı.

Yani hayır. Kesinlikle iyi değildim. Ve uzunca bir süre iyi olmayacaktım.

Belki de bir daha asla iyi olmayacaktım.

Vahşi Atlantik Yolu

Yine ben, tatlım. Yolculuğunu planlama aşamasında işine yarayabilecek son derece önemli bir ipucu vereceğim. Dikkatlice oku çünkü bu, bu kitaptan kapabileceğin az sayıdaki zor ve de hızlı kurallardan biri. Kulağın burada mı? İşte başlıyoruz. *İrlanda'ya ilk kez gidecek biri olarak sakın ama sakın, hangi şartlar altında olursa olsun, yolculuğuna başkent Dublin'den başlama.*

Kulağa biraz sert geliyor, biliyorum. Bir haftadır akbaba gibi dolandığın sitede Dublin için inanılmaz bir fırsat var, biliyorum ama beni dinle. Bu tavsiyede ısrarcı olmamın sebepleri var ve en önemlisi de şu:

*Dublin aklını oynatmana neden olacak kadar
baştan çıkarıcıdır.*

Şimdi ne yapacağını biliyorum, tatlım. Benimle baştan çıkarıcı bir şeyin nasıl aklını oynatmana sebep olacağı konusunda tartışmaya gireceksin.

Ama konumuzdan sapmayalım.

Sonuç olarak, Dublin bir elektrikli süpürge gibidir ve sen de o çok sevdiğin sallantılı küpenin teki gibisin, hani şu yılbaşı gecesinden beri kayıp olan küpen. Eğer bu şehre fazla yaklaşırsan seni hüp diye içine çekiverir ve ezilmeden hayatta kalman söz konusu bile olamaz. Fazla dramatik davranıyor gibi mi görünüyorum? Güzel. Çok fazla metafor mu kullandım? Mükemmel. Çünkü Dublin de dramatik bir şehirdir ve çok sayıda metafor kullanımına uygundur. İlginç müzelerle, komik sayılabilecek kadar uygunsuz isimleri olan heykellerle

ve Őu dũnyadaki gelmiş geĉmiŐ en iyi mũzikleri duyabileceğin barlarla doludur. Nereye gidersen git, yapmak, gŒrmek ve tadına bakmak isteyeceğin Őeylerle karŐılaŐırsın.

İŞte sorun da tam olarak buradadır.

Birĉok aklı başında gezgin Dublin'e, birkaĉ gũn orada burada takılıp daha sonrasında İrlanda'nın geri kalan kısmına dikkatini vermek niyetiyle ayak basar. Ve birĉok aklı başında gezgin kendisini bir hafta sonra, iĉinde leprikon olan iki kar kũresiyle ve de bir ĉanta dolusu fazlaca pahalı tiŐŒrtle Temple Bar'da doksanıncı turunu atarken bulur.

Bu ĉok ama ĉok eski bir Œykũdũr.

Benim sana tavsiyem (belki de emrim?) yolculuğuna batı kısmından, Œzellikle Vahşi Atlantik Yolu'ndan baŐlamandır. Hatta Œzellikle Burren ve Moher Kayalıkları'ndan. Bunlara daha sonra geri dŒneceęiz.

KALP KIRIKLIğI ŒDEVİ: *Sũrpriz!* Vahşi topraklarımızda dŒlanırken, ben de senin İrlanda'yla kaynaŐman ve de yanında gezdirip durduğun kalp kırıklığından yavaŐĉa uzaklaŐman iĉin sana kũĉũk egzersizler vereceğim. İlk gŒrev ne mi? Okumaya devam et. Evet, gerĉekten. Okumaya devam et.

—*Kalbi Kırıklar İĉin İrlanda: Emerald Isle Hakkında Alışılmadık Bir Rehber, ũĉũncũ baskı*

“KAVGA EDİYORDUNUZ. HEM DE TÖREN SIRASINDA.”

Annem ne zaman kızsın, sesi üç oktav düşer ve zaten herkesin bildiği bir şeyleri vurgulamaya başlar.

Gözlerimi, pencereden geçip gitmekte olan yeşilin binlerce tonundan ayırdım ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Elbisem, çamurlu bir tütü şeklinde etrafımda toplanmıştı ve gözlerim davul gibi şişmişti. Ama bu konuda konuşmaya hakkım yoktu: Ian'ın gözü çok daha beter görünüyordu. “Anne, tören bitmişti; biz de...”

“Yanlış taraf, yanlış taraf!” diye bağırıyor Archie.

Annem küfrü basıp arabayı sola çevirdi ve bize yaklaşmakta olan traktörün önünden çekildik; bense bu esnada tırnaklarımı, bana en yakın insan tenine, en büyük abim Walter'ın koluna geçirmiştim.

“Addie, kes şunu!” diye bağırıp kolunu çekti. “Beni ölümüne pençelemeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Az önce devasa bir çiftlik aracıyla kafa kafaya girmekten son anda kurtulduk. Ne yaptığımı biliyor muyum sanki ben?” diye lafı yapıştirip onu sola ittim. Son yetmiş iki saati her türlü ulaşım aracında iki abimin arasında yolculuk ederek geçirmiştim ve klostrofobim zirve yapmıştı. Biraz daha yükselirse yumruk atmaya başlayacaktım. Yeniden.

“Sen onu dinleme, anne. Harika gidiyorsun. O traktörle

aranda en az on santim vardı,” dedi Archie ve koltuk başlığının yanından uzanıp onun omzunu okşadı. Ardından gözlerini kısararak bana bakıp sessizce, *Onu strese sokmasana*, dedi.

Walt’la birbirimize bakarak gözlerimizi devirdik. Havalimanındaki araba kiralama firmasındaki adam annemin bir saate, maksimum iki saate ters yönde sürmeye alışacağını söylemişti ama kırk sekiz saat olmuştu ve ne zaman arabaya binsek, lunaparklardaki dandik eğlence trenlerine binince hissettiğim o duyguyu hissediyordum. *Kaçılmaz bir felaket hissi*. Eve beraberimde götüreceğim tüm duygusal ve psikolojik zararın sorumlusu olarak araba kiralama firmasındaki adamı görüyordum.

Kurtulamadığı mide bulantısı yüzünden ön koltuk savaşında galip gelmiş olan Ian bu durumdan etkilenmemişti. Pencereyi bir anlığına açıp içeriye inek esanslı soğuk havanın dolmasını sağladı, her zamanki gibi bacağını sallıyordu. Ian’la ilgili bilmeniz gereken iki önemli şey vardır. Bir, hareket etmeden duramaz. Asla. Erkek kardeşlerimin en küçüğüydü ve benden yalnızca birkaç santim uzundu ama kimse bunu fark etmezdi çünkü her nerede bulunursa, orayı enerjisiyle sarıp sarmalardı. İki, Ian’ın bir öfke eşiği vardır. Birden sekize kadar olan durumlar mı? Hepimiz gibi bağırmaya başladılar. Peki dokuz ve üzeri durumlarda? Sessizliğe bürünürdü. Şimdi olduğu gibi.

Morarmış gözüne bakmak için öne eğildim. Kulağının altına bulaşmış bir parça çamur ve saçında da çimenler vardı. Gözü gerçekten kocaman olmuştu. Neden şimdiden o kadar şişmişti ki?

Ian, sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi temkinli bir şekilde gözünün altına dokundu. “Kavga mı? Hadi ama, anne. Sadece ufak bir tartışmaydı. Bizi gören olmadı bence.” Sesi oldukça sakin, hatta sıkılmış gibi çıkıyordu. Gerçekten annemi ikna etmeye çalışıyordu.

“Tartışma, ortada kaba kuvvet olmadığını ima ediyor. Ama ben yumrukları gördüm ki bu da bir kavga olduğunu gösterir,” dedi Walter. “Ayrıca, millet, Ian’ın gözüne bakın bir zahmet.”

“Gözüme falan bakmaya kalkmayın,” diye homurdandı Ian,

o sakin hâli kaybolmuş gibiydi. Herkes ona baktı; buna, anında yolun ters tarafına kaymaya başlayan annem de dahildi.

“Anne!” diye bağırdı Archie.

“Biliyorum,” diye bağırıp arabayı diğer tarafa çekti annem.

Ian’ın canını yakmıştım. Kalbim oldukça tehlikeli bir düşünüşe kalkışacak gibi oldu ama onu hemen yakalayıp ait olduğu yere koydum. Bir de suçluluk duygusuna ihtiyacım yoktu. Hele ki tıka basa pişmanlık, utanç ve kendine acıma duygularıyla doluyken. Ayrıca Ian o morarmış gözü *hak etmişti*. Durmadan Cubby’nin bahsini açan oydu. Daha doğrusu, beni onunla sürekli dürtmüştü. Bu, ucuna alev topu bağlı bir sopayı ne zaman canı isterse bana batırması gibi bir şeydi.

Bir anda kafamın içinde Ian’ın sesini duydum, son on gündür bozuk plak gibi bu kelimeleri dinliyordum. *Başka biri yapmadan önce anneme olanları anlatmalısın.*

Alev alev yanan, rahatsız edici o endişe ortaya çıktı ve hemen Archie’nin üzerinden uzanarak camı açıp içerinin temiz havayla dolmasını sağladım. *Cubby’yi düşünme. Okulu düşünme. Sadece düşünme.* Üçüncü sınıftan on gün ve yedi bin kilometre kadar uzaktaydım, kalan zamanımı geri döneceğim o korkunç sahneyi düşünerek geçiremezdim.

Kendimi camdan dışarı bakmaya zorladım, manzaraya konsantre olmaya çalışıyordum. Her yerde tatlı bir şekilde kümelenen, bembeyaz dış cephelerinin yanında parlak renkli kapıları olan evler ve pansiyonlar vardı. İplerdeki çamaşırlar İrlanda çimentsisi altında bir ileri bir geri sallanıyor, inekler ve koyunlar o kadar yakında otluyordu ki neredeyse evlerin arka bahçelerinde sayılabilirlerdi.

Hâlâ burada olduğuma inanamıyordum. Tatilli düğün deyinince aklınıza asla İrlanda’nın batı sahilindeki rüzgârlı bir uçurumun dibi gelmezdi herhalde ancak benim teyzem tam da öyle bir yeri seçmişti. Moher Kayalıkları. Moher, *morr** diye telaffuz ediliyordu. Daha fazla rüzgâr, daha fazla yağmur, to-

* İngilizcede *daha fazla* anlamına gelen *More* kelimesi kastedilmektedir. -çn

puklu ayakkabılarla katedilecek daha fazla dik yokuş. Ancak, abilerimin teyzemin üvey çocuklarına tepeye kadar tırmanma konusunda yardımcı olmaları gerekse ve o dünya evine girdiği sırada hepimiz çamura batmış olsak da, teyzemin neden burayı seçtiğini çok iyi anlayabiliyordum.

Bir kere ekranda çok iyi görünecekti. Mel teyzemin, yirmili yaşlarının sonunda ve özellikle yüz kılları konusunda inanılmaz yaratıcı gençlerden oluşan gezici kamera ekibi, tören girişini iki kez yaptırmıştı. Kameralar onun etrafında dönerken teyzemin art deco elbisesiyle, rüzgârın da etkisiyle araba yıkamacıların önünde çılgınlar gibi kolunu sallayan şişme adamlar gibi görünmesi gerekirdi ancak bir şekilde onun narin ve berrak görünmesini sağlamışlardı. Ardından hepimiz yerlerimizi aldığımızda karşımızda *görkemiyle* başımızı döndüren bir manzara vardı. Yeşilin yumuşak tonundaki çalılıklar dik kayalıkların ucunda son buluyor, dalgaların estetik bir şekilde kayalara çarptığı okyanusa iniyordu.

Tabii ki yüzyıllardır burada bulunan ve son derece romantik olan kayalıklar, bu yaz hayatımı mahvetmiş olmamla ilgilenmiyordu. *Herkesin önünde kalbin paramparça mı edildi?* diye sordu uçurum. *Bir de beni şu gelecek dalgayı milyonlarca elmas parçasına çevirirken izle.*

Manzara, bir anlığına da olsa aklımdaki her düşünceyi bir kenara itmeyi başarmıştı. Kameralar yoktu, Cubby yoktu, kızgın abim yoktu. On gündür kendi zihnimden uzaklaşabildiğim tek andı. Ta ki Ian bana doğru eğilip, *Anneme ne zaman söylüyorsun?* diye sorana kadar ve sonrasında bastırmaya çalıştığım ne kadar öfke varsa bir anda patlayıvermişti. Neden bu işin peşini bırakamıyordu ki?

Walter penceresini açıp arka koltukla arada bir cereyan yaratırken mutlulukla içini çekti. "Herkes kavgayı gördü. Uçurumun kenarına kadar gidince herkes nefesini tuttu resmen. Bahse varım ki kameramanlardan biri filme almayı başarmıştır. Bir de turist grubu var. Seninle konuşuyorlardı, değil mi?"

Ian'ın sallanan bacağı durdu, yerini sinirli sinirli yumruk sıkma rutini aldı. Walter'a doğru döndü. "Walt, kapa çeneni."

"Hepinize söylüyorum..." diye başladı annem ancak hemen sonrasında rengi attı. "Olamaz."

"Ne? Ne oldu?" Archie boynunu öne uzattı ve muhtemelen bir NASA çalışanının *dünyayı küle çevirecek öfkeli bir meteorit*, derken kullanacağı bir ses tonuyla, "Kavşak," dedi.

Hemen iki kolumu da abilerimin kollarına kenetledim. Walter emniyet kemerini göğsüne çekti ve Archie de kopyot moduna geçerek talimatları bağarmaya başladı. "Sürücü, kavşaklarda iç kısımda kalır. İçeri girerken yol ver, içerideyken değil. Odaklan ve ne olursa olsun sakın *frenlere asılma*. Bunu başarabilirsin."

Kavşağa, âdeta köpekbalıklarıyla dolu sulara girermişiz gibi girdik, annem dışında hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk. O oldukça gürültülü bir şekilde küfrediyor, Ian ise her zamanki sallama hareketini yapıyordu. Kavşaktan çıktığımızda arka koltuktan kolektif bir nefes alma sesi yükseldi ve en son sürücü koltuğundan yükselen bir sesle son buldu.

"Çok iyi işti, anne, her kavşağı böyle atlarsak bizden iyisi yok," dedi Archie ve koluna kenetlediğim pençelerimi açtı.

Walt da öne eğilerek beni kendinden ayırdı. "Anne, lütfen küfretmeyi kes, bu işte *hiç iyi değilsin*."

"Küfretmede kötü olamazsın," dedi annem hâlâ titrerken.

"O teoriyi az önce tek başına çürüttün," diye itiraz etti Walt. "Bu işin bir matematiği var, bazı kelimeler birbiriyle uyumlu olur. Öyle hepsini ortaya savuramazsın."

"Şimdi ben sizi bir yerlere savuracağım," dedi annem.

"Gördün mü bak, bu iyiydi, anne," dedi. "Belki de akıllıca iğnelemeleri kullanmalısın. Öylesi çok daha iyi oluyor."

"Konu çok önemli. Ve ayrıca şekline şemaline de saygı göstermek lazım," diye ekledi Ian, sesi yeniden sakinleşmiş gibi çıkıyordu. Parmaklarımı çamurlu eteğime geçirdim. Kafam karışmıştı. Ian sinirli sakin miydi yoksa *sakin* sakin mi?

Archie hepimize şöyle bir baktı. “Kadın istediği sözcük kombinasyonunu kullanabilir. Artık bizi otele sağ salım götürmesini sağlayacak ne varsa. Ofis meditasyonlarında yaptıklarını hatırla, anne. *Kendini güçlü hissettiğin yere git.*”

“Harika,” diyerek inledi Ian. “Catarina’yı çağırdın.”

“Onu bu işe karıştırmaya hiç gerek yok,” diye ekledim.

Annem hepimize gözlerini kısarak baktı. On üç ay önce annem, yoga taytı ve büyük beden tişörtlerini, emlakçı gardrobu ve yaşadığımız bölgede yaşayan emlakçı Catarina Hayford’un *İşiniz Olun, İşinizi Düşünün* ses kayıtlarıyla değiştirmişti. Ayrıca bu konuyla ilgili onunla dalga bile geçemiyorduk çünkü sadece bir yılda ondan çok daha deneyimli iş arkadaşlarına oranla yüzde doksan daha fazla satış yapmış ve çalıştığı firmanın ilanlarında yer alma hakkı kazanmıştı. Bu da, Seattle’ın herhangi bir yerinde kafamı kaldırdığımda, onun bana gülümseyerek baktığını görebildiğim anlamına geliyordu. Ayrıca çok yoğun olduğu dönemlerde, bazen onu sadece oralarda görebiliyordum.

“Neden hepimizi İrlanda’ya getirmek için para döktüğümü hatırlatsanıza,” diye yapıştırdı lafı, sesi hissedilir derecede yükselmişti.

Walt hemen atladı. “Sen ödemedin ki, Mel teyzem ödedi. Ayrıca, Addie ve Ian’ın orada sergiledikleri performans olmasaydı, inanılmaz sıkıcı bir düğün olacaktı, hem de o akıllara zarar manzaraya rağmen.” Beni dürttü. “En sevdiğim kısım da küçük kız kardeşimin Ian’ı tepeden aşağı ittiği kısımdı. Öylesine *düşünceli* bir hareketti ki. *Prences Gelin*’de Buttercup, Wesley’yi tepeden itince adamın, *Nasil isterseeen*, diyerek yuvarlanması gibiydi.”

“İki şey söyleyeceğim,” dedi Ian, arkaya döndüğünde uzun saçları hafifçe omuzlarına değiyordu. Bakışları benim üzerimden kayıp geçti. “Birincisi, harika bir benzetmeydi, Moher Kayalıkları’nı filmi çektikleri Cinnet Kayalıkları’na benzetmek. Ve iki, neler olduğunu *gördün mü* ki sen?”

Walter birden keskin bir şekilde içini çekti. “Neden gitme-

den önce kimse bana bunu söylemedi? Haklısın. Harbiden de Cinnet Kayalıkları'ndaydık resmen. O sahneyi yeniden canlandırabilir..."

"Kes sesini." Sesimin mümkün olduğunca tehditkâr çıkmasına dikkat etmiştim. Walter başladığında dizel motorlu bir trene dönüşürdü. Oldukça gürültülü ve durdurulması zor.

"Yoksa ne olur? Beni de bir tepeden aşağı mı itersin?"

"Aslında daha çok döner yumruk gibiydi. Ya da sağ kroşe. Tekniğin çok başarılıydı, Addie, gerçekten etkilendim."

Ian hızla arkasına döndü, bu sefer morarmış gözü benimkilerle buluştu. "Beni tepeden aşağı falan itmedi. Kaydım."

"Evet, tabii." Walter bir kakhaha attı. "Egonu böyle tatmin etmeye devam edebilirsin, dostum."

Dirseklerimi Walter ve Archie'nin bacaklarına gömdüm ama ikisi de beni tutup olduğum yere kıstırdı, ta ki ben kıpırdanarak ellerinden kurtulana dek. "Tepenin tam ters tarafına düştük. Kimse tehlikede falan değildi."

Walter başını salladı. "Şanslıydınız. Rüyalarındaki düşüncü cinayete teşebbüsle lekelemiş olsaydınız Mel teyzem sizi asla affetmezdi." *Cinayet* kelimesini, en sevdiği gerçek suç televizyon programında yaptıkları gibi fısıldayarak söylemişti.

"Ama öyle bir şey olsaydı düşün bölümünün reytingleri nasıl olurdu, düşünebiliyor musunuz?" diye lafı yapıştırdı Archie. "HGTV size bir ömür boyu minnettar kalırdı. Büyük ihtimalle kendi programınızı yapmanızı önerirdi. *Uluslararası düşüncü kaçakları kiralık katillere karşı* bölümü olurdu."

"Hepiniz bir susar mısınız?" Annem, sağ şakağını ovmak için direksiyonu bırakma riskini göze almıştı. "Bakın ne diyeceğim, sanırım arabayı kenara çekiyorum."

"Anne, ne yapıyorsun?" diye bağırdım, annem arabayı yolun kenarına çekerken. Arkamızda bir sıra araba hararetle korna çalıyordu. Bu arabada bir saniye daha bu şekilde oturmaya devam etmem gerekirse aklımı sıyracaktım. "Arkamızda bir sıra araba var. Hem emniyet şeridi de yok gibi bir şey."

“Evet, Addie, biliyorum.” Arabayı sert bir şekilde park edince hepimiz öne fırladık. “Bu iş daha fazla bekleyemez.”

“Tepedeki kavga yüzde yüz Ian’ın suçuydu.” Kelimeler hiç de planlamadığım bir çılgılık gibi ağızımdan fırlamıştı ve şimdi üç abim de dönmüş korkuyla bana bakıyordu. Bennett kardeşler kurallarının en önemlisini ihlal etmiştim: *Asla içinizden birini ateşin içine atma*. Ama bu Cubby konusu bambaşkaydı. Belki de eski kurallar geçerli olmazdı.

Ian’ın yüzü öfkeyle gerildi. “Asıl sen...”

“YETER!” Annemin sesi arabanın içinde bir gong sesi gibi yankılanmıştı. “Kimin başlattığı umurumda bile değil. Addie seni bala bulayıp bir ayı mağarasına atmış olsa da umurumda değil. Sizler neredeyse yetişkin sayılırsınız. Ve bu tartışmalarınızdan bana gına geldi. Sen bir tepeden aşağı yuvarlandın. Hem de bir düşünün ortasında.”

Ayı mağarası mı? Bal mı? Annemin gerçekten de harika bir hayal gücü vardı. Walter tam gülmeye başlıyordu ki annemin ona döndüğünü görünce hemen sustu. Ardından iyice Ian’a yaklaştı.

“Üniversiteyle aranda sadece bir yıl kaldı. Bu hâllerine göz yumacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun. Ve Addie, her ne kadar on altı yaşında olsan da on yaşındaki bir çocuğun kontrolü bile yok sende.”

“Hey!” diyerek araya girmeye yeltendim ama Archie’den bir dirsek yiyince iki büklüm oldum. Gerçekten akıllıca bir hareketti. Bu işten sağ çıkma olasılığım varsa bunu ancak *sessiz kalarak* yapabilirdim. Ayrıca annem de haklıydı. Oradaki patlamam da çok iyi göstermişti ki sadece dürtülerimle hareket etmem başıma bela oluyordu.

“İkiniz çok yakındınız,” dedi annem. “İçinizde birbirine en yakın olan sizdiniz. Yıllarca etrafınızda sizden başka insanların da olduğunun farkında olmadığınızı düşündüm. Bu yaz neler oluyor böyle?”

Ardından araba birden sessizleşiverdi. Korkunç bir şekilde sessizdi. Tam şu anda duyarlı davranmaya karar vermiş gibi gö-

rünen cam silecekleri dışında herkes sessizdi. *Bu yaz, bu yaz, bu yaz*, diye söylenmeye başladılar bir yandan cama su fışkırtırken. Ian'ın dizi yavaşladı, yüzümde bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. *Anneme söyle.*

Gözlerimi onunkilerle buluşturdum, telepatik olarak göndermeye çalıştığım mesaj, en az onunki kadar ısrarcıydı. *Anneme. Söylemeyeceğim.*

“Pekâlâ. Söylemeyin.” Annem avuç içini sertçe direksiyona vurunca hepimiz irkildik. “Eğer babanız burada olsaydı ilk uçakla Seattle’a dönüyor olurdunuz, biliyorsunuz değil mi?”

Ian’la aynı anda koltuklarımızda dikleştik. “Anne, hayır! İtalya’ya gitmem gerekiyor. Lina’yı görmeliyim!” diye bağırdım.

Ian’ın ölçülü sesi arabayı doldurdu. “Anne, bunu iyice düşünmelisin.”

Annem tenis oyunundaki ters vuruşla sayı karşılıyormuş gibi elini havada şöyle bir salladı. “Gitmeyeceğinizi söylemedim.”

“Tanrım, sakin ol, Addie,” diye fısıldadı Walter. “Ön camı parçalayıp çıkacaksın sandım.”

Panik damarlarımdan yavaşça çekilirken yeniden koltuğuma çöktüm. Mel teyzenin düğünüyle ilgili en güzel şey –şahane lokasyonunun yanında– beni, yazın başından beri en yakın arkadaşımı çalan kıta olan Avrupa’ya taşıyacak olmasıydı.

Teyzem hepimiz için düğün sonrasında İrlanda’da yapılacak bir tur organize etmişti ama ben bizimkileri, birkaç günlüğüne Lina’yı görmek için İtalya’ya gitmeye ikna etmiştim. Lina, tam olarak doksan iki gün önce babası Howard’la yaşamak üzere Floransa’ya taşınmıştı ve her geçen gün bana bir ömür gibi hissettirmişti. Onu görmemek gibi bir şey mümkün olamazdı. Özellikle de şimdi, kalan tek arkadaşım oyken.

Ian rahatlayarak öne eğildi ve saçlarının arkasını toplayıp kıvırdı. Saçlarını sırf kımıldanması için daha fazla sebebi olsun diye uzattığına yemin edebilirdim.

“Beni yanlış anlamayın,” diye devam etti annem. “İkinizi de geri göndermem gerekirdi ancak o Floransa biletlerine çok

para verdik ve ikinizden, didişip durmalarınızdan biraz da olsa uzaklaşamazsam kafayı yiyeceğim.”

Taze bir öfke dalgasıyla yeniden canlanmışım. “Lütfen biri bana Ian’ın *neden* benimle İtalya’ya geldiğini açıklayabilir mi?”

“Addie,” diye çıkıştı annem. O sırada Ian bana tam da şu anlama gelen bir bakış attı: *HEMEN kes sesini*.

Ben de inatla ona baktım. Kesinlikle *HEMEN sesimi kesiyor* olmam gerekse de aklımdaki oldukça geçerli bir soruydu. Benim yanımda durmaya bile katlanamazken neden benimle birlikte gelmek istiyordu ki?

“O yüzden olay şu,” dedi annem, kendisini bakışma müsabakamızın arasına sokarak. “Yarın sabah Archie, Walter ve ben turla birlikte ayrılacağız ve siz de Floransa’ya doğru yola çıkacaksınız.” Yavaşça konuşuyordu, sanki bir sıra domino taşı dikkatlice diziyor gibiydi ve ben de ilk taşı ne zaman iteceğini düşünüyordum.

Ancak... o taşı itmedi.

On saniyelik bir sessizlikten sonra başımı kaldırdım, sesimdeki iğneleyici tonu perdeleyebildiğimi umut ederek sordum: “Bu kadar mı? Gidebiliyor muyuz yani?”

“Onları öylece İtalya’ya mı göndereceksin?” diye sordu Walter, sesinde en az benim hissettiğim kadar kuşku vardı. “Onları... ne bileyim, cezalandırmayacak mısın?”

“Walter!” diye bağırarak Ian’la aynı anda.

Annem yeniden olduğu yerde döndü, önce bana ve ardından Ian’a dikkatlice baktı. Omurgası bu ters duruştan hiç etkilenmemiş gibiydi. En azından hâlâ yoga derslerinin faydasını görüyordu. “İtalya’ya gidiyorsunuz. Bu sizi, birlikte güzel zaman geçirmeye mecbur bırakacaktır,” dedi, *güzel* kelimesini fazlaca vurgulayarak. “Ama bir şartım var.”

Tabii ki bir şartı vardı. “Ne?” diye sordum sabırsızca ve dağılan topuzumdan özellikle ince uçlu bir tel tokayı çekip çıkardım. Onu çileden çıkaracağını bilmesem tokayı Ian’ın saçına takar, yüzünün gözünün biraz görünmesini sağlardım.

“İşte başlıyoruz,” diye mırıldandı Ian, sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Annem bir an durdu, gözleri benimle Ian arasında gidip gidip geliyordu. “Beni dinliyor musunuz?”

“Dinliyoruz,” dedim hemen, Ian’ın dizi de onaylar gibi sallanmaya başladı. Hiç sabit duramaz mıydı bu çocuk?

“Bana, kendi başınızın çaresine bakabileceğinizi kanıtlamak için bir şans bu. Lina’nın babasından kötü bir şey, herhangi bir şey duyarsam; kavga ederseniz, bağırırsanız, birbirinize ters ters bakarsanız bile ikinizi de takımlardan çıkarırım.”

Bir anlığına ölüm sessizliği oldu ve hemen ardından beklenen patlama yaşandı. “Ne?” dedi Archie.

“Durun bir dakika, durun, durun!” Walter başını salladı. “Bu konuda ciddi misin, anne?”

“Takımlardan çıkarırım derken?” diye sordum. “Futbol takımlarımızdan mı yani?”

Başını salladı, kendinden emin bir gülümseme yüzüne sıcak tereyağı gibi yayıldı. Bu kararıyla gurur duyuyor gibiydi sanki. “Evet. Futbol takımlarınızdan. Ayrıca ikinizin aynı anda bir şey yapmasına da gerek yok. İkinizden biri bir şey yaparsa diğeri de cezayı alır. Ve kesinlikle ikinci bir şans da olmayacak. Tek bir hatayla kaybedersiniz. O kadar.”

Daha fazla panik yapamam derken eski yaşananların da etkisiyle yüreğim sıkıştı, âdeta akordiyona dönüştü. Öne eğildim ve dengemi bulabilmek için ellerimi ön koltuğa koydum. “Anne, bu yıl oynamam gerektiğini biliyorsun.” Sesim yüksek tonda ve tiz çıkmıştı, hiç de niyetlendiğim gibi akli başında değildi. “Eğer oynayamazsam üniversitelerin yetenek avcıları beni göremez ve ben de üniversite takımına giremem. En önemli yıl bu yıl. *Geleceğimden* bahsediyoruz burada.”

“O zaman siz de bu işi berbat etmeyin.”

Gözlerim Ian’ınkilerle buluştu, kelimelerin kafası içinde oradan oraya zıpladığını görebiliyordum. *Çoktan berbat ettin, Addie.*

Ona delici bakışlar attım. “Ama...”

“Bu senin kontrolünde. Ve de Ian’ın. Kararımdan dönmeyeceğim.”

Sanki bunu söylemesine gerek varmış gibi... Annemle babam şimdiye kadar hiçbir kararlarında geri adım atmamıştı. Hayatımda en iyi bildiğim şeylerden biriydi bu: İki nokta arasındaki en kısa mesafeye doğru denir, kök birasının tadı köpüğü hafif eriyince daha lezzetli olur ve annemle babam verdikleri cezayı asla geri almaz.

Ama futbol? Futbol, iyi bir okula giriş biletimdi. Çünkü ne kadar çabalarsam çabalayayım notlarım düzelmiyordu ki bu da orta hâlli bir mühendislik programına girmek için spora güvendiğim anlamına geliyordu. Uzak bir ihtimaldi ama denemekten başka çarem yoktu.

Ayrıca, *futbol*. Gözlerimi kapadım, çimenlerin kokusunu, takım arkadaşlarımla komplike ritmini, zaman kavramının kaybolup hayata dair her şeyin oyunun dışında kalışını düşündüm. Orası bana aitti. Gerçekten ait olduğum tek yer orasıydı. Lina’nın taşındığı, Ian’ın da benden nefret ettiği bu dönemde oraya her şeyden daha fazla ihtiyacım vardı.

Gelecekteki Addie’yi unutun. Futbola şimdiki Addie için ihtiyacım vardı. Eğer Cubby’dan sonra hayatta kalma şansım varsa, bu ancak o sahada mümkün olabilirdi.

Annem, şimdi cansız bir kukla gibi başını sallayan Ian’a döndü. “Ian, dinliyor musun?”

“Dinliyorum,” dedi tuhaf bir şekilde uysal bir sesle. Vücut dili ve sesinden, *Umurumda değil*, mesajı çıkarılabildi ama öyle olmadığını biliyordum. Spor, onun hayatında benimkine oranla çok daha büyük bir yer kaplıyordu. Hem de benden çok daha başarılıydı.

“O hâlde senin *ya da* Addie’nin bir hata yapması durumunda futbol takımından çıkacağını anlıyorsun, değil mi? İkinci bir şans yok, müzakere etmek yok, doğruca çıkıyorsunuz.”

“Anladım,” dedi orali değilmiş gibi. Eli saçları arasında arkaya kaydı ve orada öylece durdu.

Archie bir parmağını havaya kaldırdı. “Bilgeliğinden şüphe duyduğumdan değil, anne ancak bu biraz *acımasız* olmadı mı sence de? İçlerinden biri işleri berbat ederse *ikisinin* de...”

“Siz bu işe karışmayın,” diye lafı yapıştırdı annem.

“Bir dakika, nasıl ya?” diye çıktım, cezanın ikinci kısmı kafama yeni dank etmişti. “Ian hata yaparsa benim de ceza alacağımı mı söylüyorsun yani?”

“Evet. Eğer sen hata yaparsan Ian da ceza alacak. Bunu bir ekip çalışması olarak düşün. Biriniz batırırsa diğeri de kaybeder.”

“Ama anne, Ian’ın ne yaptığı konusunda ben söz sahibi değilim ki. Bu hiç adil değil,” diye sızlandım.

“Hayat adil değil,” deyiverdi annem sesinde belli belirsiz bir keyifle. İnsanlar peynire, kaliteli şaraba bayılırken bizimkiler böyle klişe lafları severdi.

Hem nasıl oluyordu da Ian bu kadar *sakin* davranabiliyordu? Oyunu tek başına tersine çevirdiği ilk futbol müsabakasından ve sonra takımı resmen şampiyonluğa taşıdığı günden beri futbol Ian’ın tüm hayatı olmuştu. Lise takımında oyun kurucu olmasının yanında iki üniversite onunla burs için görüşme yapmak istemişti. Bir tanesi tam da futbol kampından önce olmuştu. Hiç umurunda değilmiş gibi görünmesine şaşmamak gerekirdi. Büyük ihtimalle içten içe çöküş hâlindeydi.

Cubby’nin ne yapmaya çalıştığını anlıyorsun, değil mi? Onun amacı... Ian’ın sözleri hiçbir uyarıda bulunmadan gün yüzüne çıkıverdi ve aklımı çelmeye çalışmadan önce onları derinlere bastırdım. Şu an futbol kampını düşünemezdim. Keçileri kaçırarak gibi olmaktan, *tamamen* keçileri kaçırma durumuna geçmek istemiyorsam tabii. İşin ucunda İtalya varken bunu yapamazdım.

“Harika. Hepimiz anlaştık o zaman,” dedi annem sessizce oturduğumuzu görünce. Önüne döndü ve ellerini direksiyonun üzerine mükemmel bir onu on geçe pozisyonuna getirdi. “Bu akşamki plan şöyle: Otele dönünce herkesin bavullarını hazırla-

masını istiyorum. Walter ve Archie, tur otobüsü yarın sabah çok acımasız bir saatte yola çıkacak, o yüzden hazır olmanız lazım. Addie ve Ian, üstünüzü değiştirip kendinize çekidüzen vereceksiniz, sonra da sizi teyzenizin odasına götüreceğim ve ondan özür dileyip sizi affetmesi için ona yalvaracaksınız.”

“Anne...” diye yakınmaya başladım ama annem bir elini havaya kaldırdı.

“Yalvarmak mı dedim? Dizlerine kapanacaksınız demek istemiştim. Ondan sonra birlikte düğün yemeğine katılacağız, orada medeni insanlar ya da en azından az çok eğitilmiş maymunlar gibi davranmanızı bekliyorum. Sonrasında dans edeceğiz, pasta yiyeceğiz ya da kız kardeşim bizden her ne yapmamızı istiyorsa onu yapıp sonra da doğruca yataklarımıza gideceğiz. Addie ve Ian, sizlere şiddet içermeyen bir yöntemle uzlaşmanın bir yolunu bulmanızı tavsiye ederim. Aksi takdirde İtalya’da içler acısı günler geçirirsiniz. Duyduğuma göre Lina’nın yaşadığı daire oldukça küçükmüş.”

“Hayır, değil. Devasa,” diye atlayıverdim.

“Addie,” dedi Ian, sabrı birazdan taşacakmış gibiydi. “Konuşmayı. Kes.”

“Ben sadece neden...”

“Addie!” diye bağırdı hepsi.

Kendimi geriye atıp abilerimin kaslı kolları arasına sıkıştım. *Konuşmayı kes.* Futbol oynamaya devam etmek istiyorsam şu iki şeye dikkat etmem gerekiyordu: annemin suyuna gitmek ve Ian’la iyi anlaşmak.

Ian’ın karmakarışık olmuş saçlarına göz ucuyla bakarken dudaklarımın içini kemirmeye başladım. Ian’la iyi anlaşmak, *dikkat etmem* gereken bir şeye ne ara dönüşmüştü?



Hayatımızın herhangi bir döneminde Ian’ın benimle İtalya’ya gelmesinden daha iyi bir şey olamazdı. Her macerada benim ortağım. İlkokuldayken, evimizin civarında tuhaf noktalar bularak beni şaşırt-

mayı bir oyun hâline getirmişti. Bir keresinde küflenmekte olan çizgi romanlarla dolu bir kulübeye dalmıştık ve başka bir gün beni, üzerine adlarımızın başharflerinin kazındığı devasa bir meşe ağacının içine iterek sokmuştu.

“Saha gezileri,” derdi Ian onlara. Büyürken de bu geleneğe sadık kalmıştık, hem artık ehliyetlerimiz de olasılıklarımızın zenginleşmesini sağlamıştı. Hatta üç hafta öncesinde yine böyle bir geziye çıkmıştık.

“Saha gezisi zamanı.” Her zamanki gibi Ian kapıyı tıklatma zahmetine girmemişti. Odaya daldı ve yanımdan geçip kendini dağınık yatağıma attı.

“Olmaz. Bir saate annemin iş arkadaşı gelecek ve hep birlikte yemek yiyeceğiz,” dedim annemi taklit ederek. “Ayrıca, çarşaflarınızı kirletiyorsun.”

Aslında henüz ona doğru dönmemiştım ve söylediğim tamamen tahmine dayalıydı. Ama Ian’ı tanıyordum. Normal bir insan gibi duş almak ve üstünü değiştirmek yerine, Ian antrenman bittiği gibi fırlayıp kaçardı. Arabamızın çamura bulanmış döşemeleri bunun iyi bir kanıtıydı.

Hızlıca son yanıtı da karaladım ve defterimde temiz bir sayfaya geçtim. Yaz okuluna gidiyor olmak beni içten içe bitiriyordu ama bu sene biyolojiyi zar zor geçebilmişim ve bizimkilerle dersi tekrar almanın mantıklı olabileceğine karar vermiştik.

Ian dramatik bir şekilde dönünce yatağın yayları gıcırdadı. “Annem, çok önemli Sporcu Öğrenciler Komitesi toplantımız için yemeği kaçırmamıza ses etmez.”

“SÖK mü?” Sandalyemde hızlıca ona doğru döndüm. “Lütfen beni ona yazdırmadığımı söyle.” SÖK, okulumuzun eyaletteki en agresif (yani acımasız) taraftarlara sahip olma yönündeki kötü ününü düzeltmeyi umduğu yeni ve çaresiz bir girişimdi.

Ian, o çok meşhur, tüm yüzünü ele geçiren ve benim heyecan verici bir şeylerin olmak üzere olduğunu anlamamı sağlayan gülüşüyle bana baktı. “Endişelenme. Seni yazdırmadım. Ama annem sorarsa gittiğimiz yer orası.”

Kalemimi masaya bıraktım. “Ama seni yine de oraya alacaklarını

biliyorsun, değil mi? Bayan Hampton okulun en sevilen sporcularını aralarına alacaklarını söylerken yemin ederim ki gözünü senden ayırmıyordum." Elimi kalbimin üzerine yerleştirip kadının titrek ve tiz sesini taklit etmeye başladım. "Ian, sen mükemmelliğin parlayan yıldızısın. Bizi kendimizden kurtar!"

Suratını astı. "Lütfen, lütfen, lütfen, futbol hakkında konuşmasak olmaz mı? Seni arabada bekliyorum." Zıplayarak ayağa kalktı ve rüzgâr gibi odamdan fırlayıp çıkarken beyaz çarşaflarımın üstünde çamurlu izler bıraktı.

"Ian," diye homurdandım izlere bakarken. Ama masanın altından spor ayakkabılarımı kaptığım gibi peşinden gittim. Ian'ın peşinden gitmek asla bir seçimmiş gibi görünmemişti bana. Daha çok uyumak ya da dişlerimi fırçalamak gibiydi. Bu sadece yaptığım bir şeydi.